

A Illa a eito

Isidro Cortizo del Rio

Anacos desordenados, rebos dun muro desfeito polo tempo e amoreados por unha memoria embarrada de emocións.

Campanario

Arquitectura muda, un monumento ao silenzo. Era unha mañá soleada, unha promesa de alegrías e ese campanario espido, que ata no vrán pasa frío, era testemuña das nosas tolerías, sempre calado.

Polas

Estou en Chan da Pólvora, pasa do mediodía e a xente está na praia ou xantando por aí, fai calor e o campamento está valeiro, en calma.

O vento ven do faro falando, dicindo que o mundo sigue, que hoxe é Agosto, que é fresco e amante* pero pronto virá o outono e limpará as praias de xente, o pó dos camiños, as follas das árbores que debuxo.

- "amante", así se refería Arturo ao repolo tenro.

Onde morreron os homes

Hai unha pequena cova , baixo os cons, era no calor do verán, naquel verán sen fin de 1989 , inmune ao paso do tempo coa grandeza que da a xuventude,...ao rematar o debuxo metínme nela , e aquel frío inesperado botoume fora, eu diría que con desprezo. Non deberíamos alterar según qué cousas.

O temporal

O tempo, aquela Semana Santa de 2005, foi ruín con ganas, os únicos “turistas” eramos Henar, Santi máis eu. Choveu todo o día á cachón, matábamos o tempo na terraza, Pepe “armaba” unhas polas de salgueiro para pescar lorchos escamentos nas pozas que deixaba a marea

Cemiterio

A pedra que “*alumbra*”(*)

Podería ser a Illa mesma, un grande penedo con lús de faro enriba, non é iso; a mesma lúa chea que deita a súa lús nos camiños da Illa, deitaa nas follas inqedas dos álamos do lavadoiro, nos arumes da Espaduada, nas ondas incansables que veñen do Océano; pero tampouco, é unha pedra de xeixo que está no camiño, subindo ao Cano que garda á lúa dentro e ilumina a imaxinación.

Tés que ir de noite a andar, e tes que prestar atención, coa lus da pedra que “*alumbra*” verás o que é invisible polo día. De paso achégate o cemiterio a saudar.

(*) Segundo Rafael Patiño Méndez.